

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

ΤΟΥ JEAN KERY

ΡΩΤΗ χρονιά που θα περνούσε φτωχικό Πάσχα ο Ζερόμ. Δυσκόλια χρόνια !... Όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα δεν είχε δουλέψει καθόλου...

Ήταν Μεγάλη Παρασκευή και ούτε τα έξοδα της ημέρας δεν είχε βγάλει άκroma. Πώς σά φωνάζει, λοιπόν, για το σπτικό του ;

Εκείνη την ώρα στάθηκε στην άλλη γωνιά του δρόμου ένα δεύτερο ταξί. Ένας ομοιωταθής σωφέρ, πιο νέος, κτύπαζε τον μπάριμα Ζερόμ και τον ρώτησε πώς πάνε ή δουλειές.

—Κεσάτια, φίλε μου, απάντησε ο Ζερόμ.

Κι έχω κι' άρρωστο στο σπίτι.... —Πώς εν' άρρωστος ; —Τη γυναίκα μου. Ότι έχω και δεν είχα' τ'δώσα στα φάρμακα. "Αν δεν κλυέψω αύριο, δεν θα φωνάσω για το Πάσχα και δεν συλλογίμαται να πάω από τα παιδά....

Τη στιγμή εκείνη τελείωσε η ακολουθία της Μεγάλης Παρασκευής κι' ο δρόμος γέμισε κόσμο. Ήταν η τύχη του μπάριμα Ζερόμ να βρηει κάποιους δουμάκια και σε λίγο κατέβαζε τη σημαϊούλα του χαρούμενος και έβγαζονσε. Είχε πάρει μια καλούτσικη κούρσα. Είχαν βγη με το παραπάνω τα έξοδα, και καθώς ήταν άησυχος για τη γυναίκα του, ο Ζερόμ έβγαζε άμείσιως για το σπίτι του, γιατί βιαζόταν να προλάβη τον γιατρό στο σπίτι. Μόλις έφτασε ρώτησε τα παιδιά :

—Τι είπε ο γιατρός ; —Είπε μέσα άκroma, απάντησε το μεγαλύτερο, πούταν π'ο μεγάλο. Σά περιμένει για να σου πη.

Απίος ο πρόλογος δεν άρτισε διόλου στον Ζερόμ, μά σαν άνδρας ποι ήταν, έκανε κουράγιο και μπήκε μέσα να συναντήση το γιατρό.

—Δεν θα σ'ς κρύψω την άλήθεια, του είπε. "Η γυναίκα σας θά σωθη μόνον αν αλλάξετε σπίτι. "Αν ζη στον καθαρό άέρα κι' αν κάνη ύπερσπιτισιά, χωρίς καθόλου να δουλεύη.

"Ακούσε θλιμμένος ο μπάριμα Ζερόμ την καταδίση — κατα ίκη ήσαν ; — κι' έσκυψε το κεφάλι, νοιαθοντας τα μυρίγγια του να χτυπάν άνοιατά.

Ο γιατρός είχε φύγει, κι' αυτός καθόταν άκroma στην ίδια θέση, με το κεφάλι πάντα σκυφτό. Μαύρο Πάσχα ! Σαν να μην έφτανε η φωτιά, ν' άρχισω να πιστεύω στα φαντάσματα.

Εκείνη άκριβώς την ώρα έσθησαν όλα τα φωτα του νοσοκομείου από μια ήλεκτρική ένωση. Οι περισσότεροι άρρωστοι που ήταν ξυπνοί, άρχισαν να φωνάζουν και να καλούν τους νοσοκόμους. Τ'ο σκοτάδι τους έκανε να φοβούνται. "Όλοι οι θάλαμοι είχαν μεταβληθη σε κελλιά φρενοκομείου.

Ο Μάρις Κέλτ πνιγονταν κι' άνω από το σκοτάδι και βόγγουσε. Οι νοσοκόμοι έτρεχαν δεξιά κι' άριστεδά στους διόδρομους και προσπαθούσαν να καθησυχάσουν τους άσθενείς.

Εξω ο ούρανος χαράζονταν από τρομαχτικά άστροπελέκα. Ο φοιτητής είχε ζαρώσει στην καρέκλα του και έτρεμε. Άπονόταν ότι κοντά του, μέσα στο θάλαμο του Κέλτ, ύπηρχε ένα πρόσωπο, ένα άλλόκοτο πλάσμα, με το όποιο μιλούσε τώρα ο πληγωμένος. "Εθλεπε μάλιστα και τη λευκή σιλουέττα του να φωσφορίζη μέσα στο σκοτάδι. Ήταν μια γυναίκα. Ήταν η Μάργκαρετ, η πεθαμμένη μνηστή του Κέλτ. Πέρασαν έτσι μερικά λεφτά της ώρα. Κι' άπρόοπτα είδε τον Κέλτ να σηκώνεται από το κρεβάτι του και να της λη :

—Είμ' έτοιμος να σ' ακολουθήσω, άγαπημένη μου ! Εκείνη τον έπιασε από το χέρι, προχώρησε προς το παράθυρο, τ' άνοιξε και τον βοήθησε ν' ανεβη και να περάση μαζύ της. Την ίδια στιγμή άκούστηκε ο γδούπος ενός σώματος που έπεσε στο μαρμαρίνο προαύλιο του νοσοκομείου. "Ο φοιτητής, τρελλός από τη φρίκη του, άρχισε να φωνάζη και να κλη βεβήθεια. "Όταν άναψαν πάλι τα φωτα, οι νοσοκόμοι είδαν καταπληκτικοί ότι ο Κέλτ δεν βρισκονταν στο κρεβάτι. Κι' ότι το παράθυρο του θαλάμου ήταν άνοιχτό.

Ο Μάρις Κέλτ, στον παροξυσμό του πυρετού του είχε λυθεί, είχε πηδήσει από κεϊ πέρα κι' είχε σκοταθη, πέφτοντας στο προαύλιο. "Όσο για τον φοιτητή, δεν μπορούσε να τους δώση καμιά άξήγησι. Τους κυττούσε μ' ένα ήλιθιο γέλιο παρμόρνος κι' έτρεμε από έναν ανεξήγητο φόβο. Είχε περάσει μια έφιαλτική νύχτα τρέλλας και χρειάστηκε να υποβληθη κάπου σ' ειδικήν θεραπεία για να ξαναβρη το λογικό του.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΪΝ

χρεια, είχε προσεθη κι' η άρρώστια, γιά συμπλήρωμα του κακού... Έξαφνα, τα δυο μικρότερα παιδιά, που συνήθιζαν να τρέχουν στο δρόμο και να παίζουν με το αυτοκίνητο του πατέρα τους, μπήκαν τρέχοντας μέσα στην κάρμαρα και κρυπώντας ένα μεγάλο οεματινο πορτοφόλι, του φώναξαν :

—Μπαριμά !... Μπαριμά !... Κτύπα τι βρήκαμε μέσα στ' αυτοκίνητο !... Ο μπαριμά Ζερόμ άρπαξε από τα χερια των παιδιών το πορτοφόλι και τ' άνοξε βιαστικά. Ήταν γεμάτο χαρτονομίσματα... Πολλά, μά στίβα, δλόκληρη περιουσία !...

Νά π'ος θα γινόταν καλά η γυναίκα του, να π'ος θα νοιάζαν σπίτι στην έξοχη, να π'ος θα της έκανε ύπερσπιτισμό, να π'ος θα περναγαν καλό Πάσχα !... Κι' η φαντασία του, γοργη, έκανε άκromes, λογαριάζε π'ος τ'ό άλλο πρωί κάλας θάβρισκε σπίτι, θ' άγόραζε όμορφα σοκολάκια στα παιδά του, σοκολατένια αυγά, γλυκα, φαγι ζεστο και άψθονο. Νά που ο καλος Θεός τους είχε λυτρη... Ο Χριστούλης... Ήταν πανουδι άμιος και δεν άφηνε κανέναν να χαθη...

Μά κει που τα λογαριάζε δι' αυτά, κι' που είχαν θραμπώσει τα μάτια του στο άπικρυσμα των λεπτών, μια σκέψη τον έκανε να τιναχτη δλόκληρος.

—Ο Θεός ; μουρμούρισε. "Ο Θεός λοιπόν θέλει να γίνω κλέφτης ; "Έπασε το κεφάλι του, στηρίχτη μ' ένα έπιπλο, για να μην πεση, και φώναζε τον μεγάλο του τ'ο γιό.

—Ζάν, του είπε, τρέχα άμέσως στο άστυνομικό τμήμα, που εινε στη γωνιά του δρόμου μας, και δώσω αυτό το πορτοφόλι. Π'ες ότι το βρήκα στο ταξί και θάνα ενός κυρίου που τον πήγα στην όδ' Ρεβολι 16. Τρέξε, μην άργης, και τ'ο νου σου... "Έχει πολλά λεφτά μέσα στο πορτοφόλι....

Κι' έπεισε, άποκαμωμένος σε μια καρέκλα...

Του χρειάστηκε λίγη ώρα για να συνέλθη, γιά να δη με μάζ να γυμνίζονταν όλα τα όνειρα που είχε κάνει. Δεν είχε τη δύναμη να πάη στην κάρμαρα πούταν η γυναίκα του. "Η άγανία της τούκανε κακό. Είχε την υπέσπωση π'ος αυτός την σκότανε με τ'ά ίδια του τα χέρια...

Πέρασε μια νύχτα τραγική. Δεν βλεπσε μάτι και μόλις τα έσημερώματα τον πήρε λιγάκι ο ύπνος, μά ίνας εφιάλτης τον ξύπνησε. Είχε δη π'ος τον είχε' άρπάξει η γυναίκα του απ' τ'ο λαμό και τ'ο φώναζε :

—Κακούργε, γιατί μ' άρνήεις να πεθάνω ; Τι σούκανα ;

Ήταν άργά, σχι δ'ον μεσημέρι, όταν άποφάσισε ο μπάριμα Ζερόμ να ξεαναήση για την πιάτσα, όταν έξαφνα τ'ό άγόρι του, που είχε ταλειώσει το πλύσιμο του αυτοκινήτου, μπήκε μέσα, συναείοντας έναν κύριο.

—Σεις είσθε ο σωφέρ που με πήγατε χθές στην όδ' Ρεβολι ;

Ο Ζερόμ κτύπαξε τρομαγμένος τον επισκέπη και ψιθύρισε εαστισμένα :

—Θά ήλθατε για τ'ο πορτοφόλι σας... Τ'ο παρέδωσα στην άστυνομία άμέσως.

—Ναί, καλέ μου άνδρακι, και τ'ό έλαβα άθικτο. Μά ήλθα να σ'ς είνχαρησθη για τ'ο μεγάλο καλό, που μου κάμισε, και να σ'ς π'ο ότι μ' έσώσατε από βεβαία αυτοκτονία, γιατί αυτά τα χρήματα δεν ήσαν δικιά μου, ήσαν του νοσοκομείου που διευθίνω και έπρόκειτο σήμερα να τ'α καταπλήσω. Με σώσατε. Τι μπορώ να κάμω για σ'ς ;

Ο Ζερόμ τ'ά είχε χαμένα. Μέσες-άκρες, είχε καταλάβη δσα είχε άκούσει, μά τ'ο μόνο που είχε συγκρατήση στο μυαλό του ήταν η λέξις «νοσοκομείο».

—Είστε γιατρός, κύριε ; ρώτησε.

—Όχι, καλέ μου άνδρακι. Γιατί ρωτάτε ;

—Γιατί έχω τη γυναίκα μου πολύ άρρωστη και ο γιατρός μου είπα π'ος γιά να σωθη θέλει περιποίηση, έξοχη, καλό φαί...

Ο έβρινος δεν είπε λέξι, μόνο έβγαλε από τ'ο πορτοφόλι του ένα κλιόφραγιο και τ'ό έδωσε στον Ζερόμ, που άνοξε δρθάναχτα τ'ά μάτια.

—Δικά μου είλ' αυτά ; ρώτησε.

—Δικά σας, και η γυναίκα σας θά γίνη καλά. Τ'ό άπόγευμα θάβρη τ'ο φορείο να την πάμε στο νοσοκομείο, όπου θάχη δ,τι της χρειάζεται, και όταν γίνη καλά, π'ος ξερει, θά βρεθη μια θέσις γ' αυτήν μέσα εκεί. Καθώς χρειάζομαστε κι' αυτοκίνητο, θά πάρουμε τ'ό δικό σας. Οι τ'ίμοι άνθρωποι εινε πολύ απάνο ειδος στην εποχή μας...

Ο Ζερόμ άρπαξε τ'ά χέρια του ξένου κι' άρχισε να τ'α φιλά σαν τρελλός. Την ίδια στιγμή σήμαναν χαρμόσυνα η καμπάνες την πρώτη Άνάσταση...

JEAN KERY

